

Чим українські політики займаються влітку?

І хоча за усіма вітчизняними традиціями політичної активності її пік, як правило, припадає на осінь, цьогорічне літо б'є усі рекорди не лише за кількістю опадів на одиницю площі, але й за кількістю та полум'яністю політичних звинувачень. Не зміг знизити градус української політичної спеки, навіть, візит вселенського Патріарха Варфоломія з нагоди святкування 1020-річчя впровадження на київських схилах християнства. На жаль, ані церковники, ані політики до єднання виявилися неготові. Більше того, не з'явившись в неділю на святкуванні 1020-річчя хрещення Київської Русі, Юлія Володимирівна викликала чергову порцію обурення з боку Банкової та підозр у буддизмі і синтоїзмі. Натомість прем'єрка радить Балозі самому коментувати свою шизофренію.

Насправді ці підозри є зайвими, бо релігійні впадобання Тимошенко до її відсутності на святкуванні не мають жодного значення. Будучи тонким психологом, Юлія Володимирівна як майбутній кандидат в президенти розсудила вірно. А саме, що її присутність на пафосному святкуванні в Києві, де зосередиться найвища політична й церковна еліта, до її іміджу не додасть нічого. Натомість, поїхавши в затоплені області Західної України, випередивши на кілька годин Президента, вона неабияк підвищить свій рейтинг. Адже, що не кажіть, Юлія Володимирівна найкраще з усіх політиків дивиться на фоні трагедії та стихії.

Тому незмінними лідерами у категорії взаємних звинувачень залишаються Кабінет Міністрів та Секретаріат Президента на чолі із своїми головними викривальними персонажами, п. Тимошенко та п. Балогою. Правда, склади конкуренцію цьому скандальному тандему намагалися хлопці з «СЦ» з одного боку та український грузин Жванії з іншого.

До вже звичних звинувачень діючого прем'єра в популізмі та галопуючій інфляції «єдино центристи» додали ще одне, а

саме здачу Тимошенко енергетичних інтересів України на користь Росії. Варто зазначити, що після останніх візитів до Москви принципова риторика Юлії Володимирівни стосовно українсько-російської співпраці суттєво змінилася. Раніше непримирима позиція прем'єрки з питань базування Чорноморського флоту на території України після 2017 року, вступу до НАТО та реабілітації вояків ОУН-УПА, стала підозріло виваженою та стриманою. З якогось такого дива? Чи не підтримку на майбутніх президентських виборах обіцяли Воїнові Світла в Кремлі в обмін на таку поступливість?!

Відколи Росія шантажує Україну ціною на газ в розмірі 400 доларів за тисячу кубометрів, візовим режимом, перенаціленням ракет, претензіями до територіальної цілісності нашої держави, владна прем'єрка не зробила жодної вагомої політичної заяви, в якій засвідчила як виборцям, так і світовій громаді, які насправді цінності вона обстоює і куди в геополітичному ракурсі планує рухатися?!

Поки що ми можемо констатувати, що внутрішня і зовнішня риторика висловлювань Тимошенко дисонує між собою. Немає гармонії і в співпраці з пре-

зидентом. Існують два потужних політичних табори, в яких повним ходом йде передвборча мобілізація. І все було б нічого, якби між цими ворогуючими сторонами не знаходився український народ, який марно сподівається на кращу долю. Бо перебуваючи у постійних конфронтаціях, слугам народу ніколи вирішувати нагальні проблеми українського суспільства. Ще першого березня мали бути внесені зміни до бюджету, маємо кінець липня, а віз і нині там. Про які соціальні зобов'язання та гарантії може говорити сьогодні уряд, коли досі немає нормального бюджету?! І це тоді, коли за декілька місяців ціни виросли на 80%, а прожитковий мінімум залишився незмінним, не кажучи вже про пенсії та зарплати?!

Що стосується зовнішніх скандалів, то тут давно вже лідирує «братня» Росія, з своїм століттями незмінним великодержавним маразмом, який перманентно виголошують її «висококепчасті» політики.

Трохи втихомирився на кінець літа міліцейський термінатор, вирішивши уникати різких заяв в бік президента та не коментувати «сенсаційні» одкровення Жванії про отруєння Ющенка. Мовляв, подалі від гріха та поближче до

президента. Як ви вже могли помітити, Юрій Віталійович не комфортно відчуває себе там, де сильно штормить.

Щоб не зраджувати своєму напускному іміджу непримиреного борця із бандитами, Юрій Віталійович «по-дорослому» взявся наводити порядок у колишній столиці радянської України, в місті-герої Харкові. Воно й не дивно, пролетівши, м'яко кажучи, на травневих виборах в Києві, так і не здолавши «гречано-олійного Космоса», Луценко згадав про ще одне своє передвборче зобов'язання, а саме, добитися перевиборів харківського мера. Літо – найкращий час, вирішив наш термінатор для того, щоб вивести на чисту воду обурення Добкіна і Керніса.

Приступивши до втілення цього задуму із властивою головному міліціантові гіперактивністю та спонтанністю, Луценко добився лише одного, що Добкін чкурнув до Росії, а його вірний побратим та режисер незабутніх рекламних роликів пан Керніс після поодинокого спілкування із підопічними Юрія Віталійовича в супроводі швидкої допомоги та колег регіоналів мандрує Україною, паралельно керуючи Харковом, заміщаючи свого шефа й кепкуючи з Луценка.

Розкидаючи наліво й направо сенсаційні звинувачення, Луценку так і не вдалося притягнути до відповідальності ані Рудковського, ані Чернівецького, ані Добкіна, ані Керніса. Єдиний, хто може вважати себе постраждалим від міліцейської активності Юрія Віталійовича, є Борис Колесніков.

І цього разу регіонали не залишили своїх харківських колег у біді, і вже надіслали звернення до Генпрокурора з вимогою порушити проти Луценка кримінальну справу, а також до прем'єра, вимагаючи звільнити осоружного міністра внутрішніх справ. Чим закінчиться для Луценка епопея з Кернісом-Добкіним, покаже час та політична доцільність.

Очевидно одне, що Юрію Віталійовичу треба буде сильно постаратися, щоб доказати політичним важковаговикам, що він їм життєво необхідний, зробити те, що намагається втхати українському народові Володимир Литвин, який останнім часом відкрив в собі нові таланти миротворця. Креативність пана Литвина полягає в тому, що якщо ще вчора він готовий був примирити демократію з опозицією, то сьогодні він вважає, що йому під силу, навіть, неможливе – примирити БЮТ і НУ-НС. Дійсно, який толк ходити й всім хвалитися своєю «золотою акцією», якщо від цього немає суттєвих переваг? Вже й Володимир Михайлович надокучила роль третьої сили, він з нетерпінням чекає тієї зоряної миті, коли нарешті зможе конвертувати свої парламентські багнети в яку-небудь коаліцію. Хоча поки що його ораторське мистецтво не надто переконливо діє ані на коаліціантів, ані на опозиціонерів.

Отож, чекаємо осені, панове, політично пристрасне літо обіцяє гарячу у всіх розуміннях осінь. Тримаймося! Все тільки починається...

Тернопільщина – міст до україно-польського співробітництва

26-29 липня 2008 року в мальовничому куточку Тернопільщини, базі відпочинку «Над Стрипою», що знаходиться в с. Скоморохи Бучацького району, відбувся другий міжнародний науково-практичний семінар «Наукова взаємодія у форматі українсько-польського співробітництва». Організаторами семінару виступили Тернопільська обласна громадська організація «Центр соціологічних досліджень» та інженерно-економічний факультет Київського національного університету технологій і дизайну. Програмну раду семінару очолили професор, доктор економічних наук Микола Пархомець та професор, доктор економічних наук Василь Столяров, а організаційний комітет – президент Тернопільської обласної організації «Центр соціологічних досліджень», кандидат економічних наук, доцент Київського національного університету технологій і дизайну Юрій Білан та з польської сторони доктор наук з Економічного університету м. Познань Якуб Газда.

Учасники Міжнародного науково-практичного семінару «Наукова взаємодія у форматі українсько-польського співробітництва»

В ході семінару доповідачі чітко виокремили та окреслили три основні напрямки українсько-польського наукового співробітництва, а саме: трансфер технологій, наукова взаємодія та сприяння регіональному розвитку.

Про механізми співпраці українських і польських вищих навчальних закладів в сфері трансферу знань та технологій, а також підготовки бакалаврів та магістрів, відповідно до вимог Болонського процесу розповів професор, д.е.н., заслужений діяч науки і техніки України, завідувач кафедри фінансів Київського національного університету технологій і дизайну, директор Інституту фізичної економіки ім. С. Подолінського Василь Столяров. Учений зокрема зазначив, що важливим напрямком співпраці є залучення та освоєння коштів ЄС на розробку та впровадження інновацій та технологій. Адже цілком логічно, що знання потрібно матеріалізувати в гроші, а гроші – в приріст знань.

Тему євроінтеграції продовжила доктор Магдалена Сапала-Газда, викладач кафедри економіки Познанського університету економіки, наголосивши зокрема на доцільності перейняття нашою державою польського досвіду щодо легального лобювання

інтересів України в Брюсселі. При цьому, за словами п. Магдалени, необхідно робити акцент на лобізімі саме регіонів, скажімо, найпершим воеводством Польщі, яке організувало своє лобістське бюро в Брюсселі, був найбільшій регіон – Підкарпатське воеводство. Також доктор звернула увагу на особливості стосунків між регіонами Польщі, які між собою не кооперуються, а швидше конкурують. В останньому ми вже можемо простежити схожість з Україною, чи не так?

Одну з найбільш важливих тем для українського суспільства, а саме, проблеми ринку праці провідніших регіонів та відповідність вищої школи до вимог ринку праці, висвітлив директор інституту соціології Державної східноєвропейської вищої школи, що знаходиться в м. Перемишль, доктор Славомір Солецкі. Вчений зазначив, що молоді кадри потрібно заохочувати залишатися в малих містах, забезпечивши їх достойною заробітною платою та житлом. Не варто забувати, що регіон сьогодні – це люди, які тут проживають, їх світогляд, прагнення до саморозвитку і самовдосконалення. Адже розвиток людей – це і є розвиток регіону, а завдання влади забезпечити цей процес і не втратити інтелектуальний капітал.

Важливою темою, яку не могли не згадати науковці, є розвиток інфраструктури регіону в контексті підготовки до Євро-2012. Кандидат економічних наук, доцент Київського національного університету технологій і дизайну Юрій Ямко довів, що такі масштабні міжнародні мультипроекти як Євро-2012 необхідно реалізувати лише методом проектного управління та цільового фінансування, шляхом тісної кооперації прикордонних територій.

На семінарі розглядалися й інші теми, зокрема розвиток туризму, міграційні процеси, мотивація поведінки молоді на ринку праці, індекси цін на ринку нерухомості.

Всі ці питання дуже важливі для соціально-економічного розвитку України, і рекомендації прийматимуться до розгляду урядом. За результатами науково-практичного семінару видається збірник наукових статей англійською мовою. Організаційна рада семінару вирішила і надалі працювати над залученням і підготовкою молодих науковців та практиків для розробки і впровадження спільних україно-польських проектів. Семінари працюватимуть двічі на рік. Наступний етап роботи пройде в місті Познань у жовтні цього року.

Ольга МАЛАНЮК